

Pitkä kuuma hellepäivä
käy jo hermohon monenkin.
Helposti ei varjopuolta
ei katvetta minkäänlaista,
löydy missä vilvoitella.

Hiki tuskan tuuletella,
edes hetki hengähdellä.
Missä tuulonen hipoisi,
pieni aavistus iholla
ilmaa raikkaamman oloista,
tilalle olon tukalan.

Ukkonen yrittää tulla.
kauempana mourahtavat
pilvet kuin pumpulit likaiset.
Mustat, vuorta korkeammat.

Näyttävät tulevan kohti.

Hiljaa oottaa ritvakoivu,
vaikenee pesiinsä linnut.

Pysähtyy myös kuulemahan
aitan portaalla emäntä:

- Joko vihdoin saamme vettä,
tulee kastetta kedolle?
Juotavata pottumaalle,
eloneste kasvustolle?

Jyly pyrkii jo likemmäs,
kovemmalta kuulostavi.
On jo naapurikylässä.

*

Hän sulkee ovet äkisti,
lukitsee navetan tarkoin,
pistää kiinni pirtin ukset.

Taitaa tulla kunnan myrsky!
Nyt jo taipuu koivunlatva,
yht' äkkiä kallistuvi.
Niin kuin luokki valjahissa.

Samaan malliin kohta kaikki,
lähimmät puut pellonlaidan.
Sekä tuolla metsänreuna
täynnä hurjaa hirmutuulta!

Sade alkaa jo ropisten,
emännän ajaa tupaansa.

Kohta hakkaa nurmikkaa
rakeet herneenkin kokoiset.
Taivoa repii salamat,
melu yltyy mahtavaksi.

Luonto näyttää meille mallin,
luultiin vahvaks itseämme.

Emäntä näkee lasista:
- Saa nyt vettä kasvimaani.
Mutta taitaa rikki mennä
rajussa tulituksessa
tyystin hennot herneenvarret.

Sade taittaa kukkatertut,
rakeet jäiset lyö loputkin.

*

Jäljen jättää hurjanlaisen,
särkee kauniin kukka penkin.
Kyyryssä on orvokitkin
vahvan angervon likellä,
nekin hiukan taittunehet.

Tähdätty lie haulikolla,
kaalien arkoihin kupuihin.
Vähän täytyy itkeskellä
raju ilman siirtyessä,
kun taas uskaltaa pihalle.

Ovat maassa jo omenat,
puolikypsät syksylaadut,
oksiakin katkeilleita.

Aukenee taas uusi aamu.
Aurinkoinen kirkkahasti
paistaa niin kuin aina ennen.

Luonto alkaa parsimisen,
paikkailee heti pahimmat.
Nostaa pystyyn kestävimmat
kukat, jotka selvisivät.
Kohta peittyy myrskyn jäljet.

Ainakin ne saivat vettä,
se kai lienee tärkeintä.
Muutoin nuutunut olisi,
kuivuutehen kuukahtanut,
kaikki kasvustot pihasta.

Kun tuo nousi kulta pallo
levitti pihalle lämmön.
Kiipes kaste heinän kortta.

Emäntä unisin varpain
työnsä ääreen aamusella
pihalla käy katsastellen.

Kiittää ukkosen tuloa.

Näkee luonnon tienneen neuvot
vaikka riehuikin rajusti.
Reippaasti käsiksi tarttui
suoraan ongelmaan pureutui.

Peittyy kolhut kasvun alle,
jäävät vahvimmat jällelle.

Näinkö käy myös ihmisille,
tulee joskus tulva, turma
heikot sortuvat edestä
lujat jaksaa jatkaa vielä?

Hymyää emännän silmät,
lauluna kohoilee kiitos.

Helppo taas on hengitellä,
raikkaita pihan on tuoksut.
Nauttii siitä viljapellot
samoin kuin emännän mieli.
Iloa on askeleissa.

Myrskyn jälkeen kaunis aamu.